

נחישת עניינינו

רשימת הנושאים

ארכיון דייוויד

עדכונים באי-מייל

תמונות

מפות

וידאו

RSS

חיפוש

English

עברית

פסקונים

טחמח כניקאונט

אמנת האג מ-1907 והתקנות הנספחות לה

אמנת הדבר הדינים והמנהגים של מלחמה ביבשה לרבות תקנות בקשר לדיני ומנהגי המלחמה ביבשה (האג 1907)

- רקע
- המשפט הבינלאומי לזכויות האדם
- המשפט ההומניטרי הבינלאומי
- אמנות ומסמכים

- נוסח מקורי של האמנה באנגלית

בהתחשב בכך, כי על אף החיפוש אחר אמצעים לשמירת השלום ולמניעת סכסוכים מזוינים בין מדינות, יש להתחשב גם באפשרות של שימוש בנשק עקב נסיבות שמחוץ לשליטתן של המדינות;

ובהיותן חדרות שאיפה לשרת אף במקרה החמור ביותר את האינטרסים של האנושות ואת הצרכים ההולכים ורבים של התרבות;

ובראותן את הדבר כחשוב, למטרה זאת, לתקן את החוקים ואת מנהגי מלחמה, כדי להביא מצד אחד להגדרת המדיניות, ומצד שני להגבילם בתחומים שמטרתם לרכך במידת האפשר את חומרתן;

מצאו המעצמות המתקשרות לנחוץ להשלים ולהבהיר בקשר לפרטים מסוימים את עבודתה של ועידת השלום הראשונה, שקבלה בעקבות ועידת בריסל 1874, את השראת רעיונותיהם, פרי טבעת עין של חכמה ונדבות, אימצו המדינות הוראות הממונות להגדיר ולהסדיר את נוהגי המלחמה ביבשה.

לפי השקפתן של המעצמות המתקשרות, הרי הוראות אלה, שנערכו בהשראת השיאפה לגרוע ככל האפשר מפגעי המלחמה, בתחום הצרכים הצבאיים, נועדו לשמש ככלל התנהגות לצדדים הלוחמים ביחסיהם ההדדיים וביחסים בינם לבין התושבים.

אולם אין זה כיום בגדר האפשר להסכים להוראות המסדירות את כל המקרים המתעוררים למעשה.

מצד שני, בחר כי אין זה מוטלת של המעצמות המתקשרות, שבהעדר הסכמים כתובים יהיו מקרים בלתי צפויים מראש נתונים לשיקול-דעתם השרירותי של המפקדים הצבאיים.

עד לעריכת קובץ דינים מושלם יותר מוצאות המעצמות המתקשרות לנחוץ לקבוע, כי במקרים שאינם מוסדרים ע"י התקנות שאומצו על ידן, ממשיתים הצדדים הלוחמים והתושבים להיות בפיקוחם והנהגתם של עקרונות המשפט הבינלאומי, השאובים מנהגים המקובלים בין האומות בתת התרבות מחוקי האנושות ומצווי המצפון הציבורי.

הן מצהירות, כי יש לפרש בעיקר במובן זה את הסעיפים 1-2 של התקנות.

סעיף 1

המעצמות המתקשרות יתנו לטוחות היבשה המזוינים שלהן הוראות המתיישבות עם התקנות בדבר חוקי המלחמה ביבשה ומנהגיה, המצורפים לאמנה זו.

סעיף 2

ההוראות הכלולות בתקנות הנזכרות בסעיף 1 וכן באמנה זו לא יחולו אלא בין המעצמות המתקשרות ורק כשכל הצדדים הלוחמים הם צדדים לאמנה.

סעיף 3

צד לוחם המפר הוראות תקנות אלה יחייב, אם יש מקום לכך, בתשלום פיצויים. הוא יהיה אחראי לכל הפעולות המבוצעות על-ידי אנשים המהווים חלק מכוונותיו המזוינים.

סעיף 4

לאחר שאמנה זו תאושר כדן, היא תבא ביחסים בין המעצמות המתקשרות, במקום האמנה מיום 29 ביולי 1899 בדבר חוקי המלחמה ביבשה ומנהגיה.

האמנה משנת 1899 תעמוד בתקפה ביחסים שבין המעצמות שחתמו על אמנה זו, אך לא אחרת.

סעיף 5

אמנה זו תאושר בהקדם האפשרי. כתב-האישור יופקדו בהאג.

הפקדתם הראשונה של כתב-האישור תירשם בפרוטוקול החתום ביד נציג המעצמות המשתתפים בהם ושר החוץ של הולנד.

הפקדות מאוחרות יותר של כתב-האישור, ייעשו באמצעות הודעה בכתב לממשלת הולנד המלווה ע"י כתב האישור.

העתק מאושר כדן מהפרוטוקול, בנוגע להפקדתם הראשונה של כתב-האישור, של הודעות האמורות בקטע שלעיל, וכתב האישור יישלחו על-יד ממשלת הולנד בינורות הדיפלומטיים למעצמות שהוזמנו לוועידת השלום השניה, ולמעצמות אחרות שהצטרפו לאמנה. במקרים שבסעיף שלעיל תודיע ממשלת הולנד באותו זמן על התאריך שבו קבלה את ההודעה.

סעיף 6

מעצמות בלתי חתומות יכולות להצטרף לאמנה זו.

מעצמה החפצה להצטרף תודיע לממשלת הולנד על רצונה זה בכתב, בהעברה לה את כתב הצטרפות, שיופק בארכיונה של הממשלה ה"ל".

ממשלת הולנד תעביר מיד לכל שאר המעצמות העתק מאושר כדן מההודעה, ומכתב הצטרפות, בציננה את התאריך, בו קבלה את ההודעה.

סעיף 7

לגבי מעצמות שהשתתפו בהפקדה הראשונה של כתבי-האישור תיכנס אמנה זו לתוקפה ששים יום לאחר התאריך שבו נרשמה הפקדה זו בפרוטוקול; ולגבי מעצמות שאישרו או יצטרפו במועד מאוחר יותר, - ששים יום לאחר קבלת ההודעה על האישור או הצטרפות על-ידי ממשלת הולנד.

סעיף 8

ביקשה אחת מהמעצמות המתקשרות להסתלק מאמנה זו, עליה להודיע על כך בכתב לממשלת הולנד, שתעביר מיד העתק מאושר מהודעה זו לכל שאר המעצמות ותודיע על התאריך בו קבלה אותו.

ההסתלקות לא תהא בת-פעל אלא ביחס למעצמה המסתלקת כעבור שנה מאז הגיעה ההודעה לממשלת הולנד.

סעיף 9

ביומן שברשות משרד החוץ של הולנד יציינו תאריך הפקדת כתבי האישור, כאמור בסעיף 5, קטעים 3 ו-4; וכן התאריך, בו התקבלו הודעות ההצטרפות (סעיף 6, קטע 2) או ההסתלקות (סעיף 8, קטע 1).

לכל מעצמה מתקשרת תינתן אפשרות גישה ליומן זה ולבקש העתקים מאושרים ממנו.

ולראיה באו על החתום נציגי המעצמות, שחתימותיהם צורפו לאמנה זו.

נערך בהאג, 18 אוקטובר 1907, בטופס מקורי יחיד, שיישאר מפקד בארכיונה של ממשלת הולנד, ושעותקים מאושרים ממנו יישלחו בדרך הדיפלומטית למעצמות שהוזמנו לוועידת השלום השנייה.

נספח לאמנה**תקנות בדבר דיניה ומנהגיה של המלחמה ביבשה****חלק 1****על הצדדים הלוחמים****פרק 1****מעמדו של צד לוחם****סעיף 1**

הדינים, הזכויות והחובות של המלחמה חלים לא על הצבא בלבד, אלא אף על מיליציה ועל יחידות מתנדבים הממלאים אחרי התנאים הבאים: -

א. מפקד עליהם אדם האחראי לפיקודו;

ב. יש להם סימן היכר קבוע שאפשר להבחין בו מרחוק;

ג. הם נושאים נשק בגלוי; וכן

ד. הם מנהלים את פעולותיהם בהתאם לדיני המלחמה ומנהגיה.

בארצות שבהן מהוות המיליציה או יחידות מתנדבים את הצבא או חלק ממנו, הן נכללות במונח "צבא".

סעיף 2

אוכלוסיית שטח בלתי כבוש, הנטלים בהתקרב האויב באופן ספונטני נשק בידם על מנת להילחם בצבאות הפולשים ושלא היה סיפק בידם להתארגן בהתאם לסעיף 1, יהיו רואים אותם כצד לוחם, אם הם נושאים נשק בגלוי ומכבדים את דיני המלחמה ומנהגיה.

סעיף 3

הכוחות המזוינים של הצדדים הלוחמים יכולים להיות מורכבים מלוחמים ובלתי-לוחמים. במקרה שנשבו על-ידי האויב, זכאים אלה ואלה שתייחסו אליהם כאל שבויי מלחמה.

פרק 2**שבויי מלחמה****סעיף 4**

שבויי מלחמה הם בדיה של ממשלת האויב, אך לא בידי היחידים או היחידות הצבאיות ששבו אותם.

יש לנהוג בהם בצורה אנושית.

כל חפציהם האישיים, פרט לכלי נשק, סוסים ומסמכים צבאיים, נשארים רכושם.

סעיף 5

מותר לשים שבויי מלחמה במעצר בעיר, במבצר, במחנה או במקום אחר ולחייבם שלא להסיג גבולות קבועים מסויימים, אך אין לכלאם אלא בתורת אמצעי בטחון הדרוש במפגעי ורק למשך תקופת הנסיבות שהצריכו נקיטת אמצעי זה.

סעיף 6

המדינה רשאית להעסיק את שבויי המלחמה (פרק לקצינים) בהתאם לדרגותיהם ולכשרם. העבודה שתוטל עליהם לא תהא מופרות ולא יהא קשר בינה לבין פעולות המלחמה.

מותר להרשות לשבויים לעבוד בשביל מינהלים צבאיים או אנשים פרטיים או על חשבונם שלהם.

העבודה הנעשית בשביל המדינה משתלמת לפי שיעור השכר המהגים לגבי עבודה דומה כשהיא נעשית על-ידי חיילי הצבא; ואם אין שיעור-שכר כאלה, - לפי שיעור העמך ביחס לכמות העבודה שנגשתה. כשהעבודה נעשית בשביל מינהלים צבאיים אחרים או בשביל פרטים, יסודרו תנאי תוך הסכמה עם השלטונות האינדיבידואליים.

שכר השבויים ישמש להטבת מצבם, ובשעת שחרורם ישולם להם העודף, לאחר כיכוי הוצאות החזקתם.

סעיף 7

הממשלה שבידיה נפלו שבויי המלחמה חייבת בהחזקתם.

בהעדר הסכם מיוחד בין הצדדים הלוחמים, יש לנהוג בשבויי מלחמה, בכל המגע לכלכלה, אכסון ולבוש, כבחילות הממשלה ששבתה אותם.

סעיף 8

שבויי המלחמה יהיו כפופים לדינים, לתקנות ולצווים הנהגים בצבא המדינה שתחת שלטונה הם נמצאים. כל מעשה של הפרת משמעת מותר לנקוט נגדם באמצעים, שחומרתם תהא דרושה.

שבויים שברחו וחזרו ונשבו בטרם יכלו להצטרף אל צבאם או בטרם עזבו את השטח הכבוש על-ידי הצבא ששבה אותם, צפויים לעונשים משמתיים.

שבויים שהצליחו בבריחתם וחזרו ונשבו, לא יהיו צפויים לכל עונש בשל בריחתם הקודמת.

סעיף 9

כל שבוי מלחמה חייב להודיע, בהחקרן בעניין זה, את שמו ודרגתו הנוכחית, ואם עבר על הוראה זו, הוא צפוי לאבדן היתרונות המוענקים לשבויי מלחמה בני-סוגו.

סעיף 10

מותר לשחרר שבויי מלחמה על דברתם, אם מרשים זאת חוקי מדינתם, ובמקרה כזה חייבים הם למלא בקפדנות, בערבות כבודם האישי, אחרי ההתחייבויות שקבלו על עצמם, הן כלפי ממשלתם הם והן כלפי הממשלה ששבתם אותם.

במקרים כאלה חייבת ממשלתם שלא לדרוש ושלא לקבל מהם שום שירות הנגד את דברתם.

סעיף 11

אין להכריח שבוי-מלחמה להשתחרר על דברתו; כשם שגם ממשלת האיוב אינה חייבת להיענות לבקשתו של שבוי להשתחרר על דברתו.

סעיף 12

שבויי מלחמה ששוחררו על דברתם ונתפסו בשאתם נשק נגד הממשלה שהתחייבו לכבדה או נגד בעלות בריתה, מפקידים את זכותם ליחס של שבויי מלחמה ואפשר להעמידם לדין.

סעיף 13

אנשים הנלווים אל צבא מבלי להשתתף אליו במישרין, כגון סופרים וכתבים של עתונים, רכילים וספקנים הנפלים בידי האיוב, הסבור כי מן המועיל לעצמם, יהיו זכאים ליחס כאל שבויי מלחמה, בתנאי שיש ברשותם אישור מאת שלטונות הצבא שאילוו גלו.

סעיף 14

עם התחלת פעולות האיבה תוקם לשכת מודיעין לשבויי מלחמה בכל אחת מן המדינות הלוחמות, ובמקרה הצורך בארצות טיטרליות שאספו לחמים לתוך שטחן.

תפקידה של לשכה זו להשיב לכל שאלה הנוגעת לשבויים. היא תקבל מאת כל הארגונים הנוגעים בדבר אינפורמציה מלאה בכל המגע למעצרים, להעברות, שחרורים על דברה, חילופים, בריחות, אשפוזים בבתי חולים, פטירות וכל אינפורמציה אחרת הדרושה לשם עריכתו ועדכון של גליון אישי לגבי כל שבוי מלחמה.

הלשכה תציין בגליון זה את מספר הרישום, שם המשפחה, השם הפרטי, הגיל, מקום המוצא, הדרגה, היחידה, הפצעים, תאריך הנפילה בשבי ומקומה, המעצר, הפצעים והפטירה וכן כל הערות מיוחדות. הגליון האישי ישלח, לאחר כריתת השלום, לממשלת הצד הלוחם השני. כן יהיה זה מתפקידה של לשכת המודיעין לקבל ולאסוף כל חפץ אישי, דברי-ערך, מכתבים וכו' שנמצאו בשדה הקרב או נעזבו על-ידי שבויים ששוחררו על דברתם, הוחלפו, ברחו או נפטרו בבתי-חולים או באמבולנסים ולהעבירם לטוגעים בדבר.

סעיף 15

הצדדים הלוחמים יעניקו לארגוני עזרה לשבויי מלחמה, שנתמכנו לפי דיני ארצם ושמטרתם לשמש מקור מתוכים במעשי צדקה, להם ולטובתם המורשים כהלכה? או כל תהליך הדורות לשם ביצועה היעיל של משימתם האנושית במסגרת הנקבעת על-ידי הצרכים הצבאיים והתקנות המינהליות. לצניז ארגונים אלה אפשר להרשות את הכניסה למקומות המעצר לשם חלוקת הסיוע ולמקומות חנייתם של שבויים המוחזרים למולדתם. בתנאי שבידיהם רשיון אישי מטעם השלטונות הצבאיים וכן בתנאי שהתחייבו בכתב לצייט לכל הוראות הסדר והמשטר שהללו יקבעו.

סעיף 16

לשכת המודיעין יהיו פטורות מתשלום דמי דואר, מכתבים, המחאות כסף, ודברי-ערך, וכן תחילת דואר המיועדים לשבויי מלחמה או הנשלחים על-ידיהם, יהיו פטורים מכל תשלומי דואר, הן בארצות המוצא והייעוד והן בארצות המעבר.

למתנת וסיוע בעין המיועדים לשבויי מלחמה יוענק פטור מכל היטלי יבוא והיטלים אחרים ומדמי תובלה ברכבות שבשימוש המדינה.

סעיף 17

קצינים שפולו בשבי יקבלו תשלום המגיע לקצינים בעלי דרגה שווה במדינה שבה עצורים, לחובת ממשלתם.

סעיף 18

שבויי מלחמה ייהנו מחרות גמורה בפולחנם הדתי, לרבות השתתפות בטקסי דתם, ורק בתנאי שיקימו הוראות הסדר והמשטר, שיתנו השלטונות הצבאיים.

סעיף 19

דין של צוואות שבויי מלחמה, מביחית קבלתן וניסוחן, הוא כדין צוואותיהם של חיילי צבא המדינה.

סעיף 20

לאחר כריתת השלום תבוצע השבתם של שבויי המלחמה למולדתם במהירות האפשרית.

פרק 3**החולים והפצועים****סעיף 21**

חיובי הצדדים הלוחמים לגבי שירות החולים והפצועים מוסדרים באמנת ז'נבה.

חלק שני**פעולות האיבה****פרק 1****האמצעים לפגוע באויב, מצור והפגזות****סעיף 22**

אין לצדדים הלוחמים זכות בלתי מוגבלת לברור להם את אמצעי הפגיעה באויב.

סעיף 23

נסף על האיסורים, שנקבעו באמנת מיוחדת, אסור בעיקר:

1. להשתמש ברעל או בנשק מורעל;
2. להרוג או לפצוע בצורה בגדנית בני-אדם השייכים לאומה או לצבא שונים;
3. להרוג או לפצוע אויב שהניח את נשקו או שאין לו עוד אמצעי הגנה, ושנכנע לשבט או לחסד;
4. להצטרף אל יחוסו על כנענים ולא יילקחו שבויים;
5. להשתמש בנשק, בטילים או בחומר המיועדים לגרום לסבל מיוחד;
6. להשתמש שלא כדין בדגל הפסקת אש וכן בדגל האומי, או בסמליו ומדיו של האויב או בסימני-הריכר שנקבעו באמנת ז'נבה;
7. להשמיד או להחרים את רכוש האויב, חוץ אם השמדה או החרמה כזו נדרשת במסגרת ע"י צרכי המלחמה;
8. להכריז, כי זכויות אזרחי האויב ופעולותיהם בטלות ומבוטלות ואינן מוכרות בדין משפטי.

כמו כן אסור לצד לוחם להכריח את אזרחי משהו ליטול חלק בפשלות מלחמה הממוסות נגד ארצו, ואפילו היו בני הצד השני בשיחות לפני פרוץ המלחמה.

סעיף 24

תחבולות מלחמה והשימוש באמצעים הנחוצים לשם השגת ידיעות על האויב ועל השטח נחשבים כמותרים.

סעיף 25

אסור להתקיף או להפגז, בצורה כלשהי, ערים, כפרים, מקומות מגורים או בנינים שאינם מוגנים.

סעיף 26

הקצין הפוקד על הכוח התוקף חייב לעשות כל שביכולתו כדי למסור אזהרה לשלטונות לפני התחלת ההפגזה, פרט למקרים של הסתערות.

סעיף 27

בשעת הטלת מצור או הפגזה ייקטו כל הצעדים הדרושים כדי לחוס, במידת האפשר, על בנינים הנועדים לשמש למטרת פולחן, אמנות, מדע או צדקה, וכן מצבות זכרון היסטוריות, בתי-חולים ומקומות המשמשים לאיסוף החולים והפצועים; בתנאי שאותם מקומות אינם משמשים אותה שעה למטרות צבאיות.

מחובתם של הנצרים לציין את דבר קיומם של בנינים או מקומות כאלה באמצעות סימני אבחנה נראים לעין, אשר עליהם תימסר לאויב הודעה מראש.

סעיף 28

אסורה ביזת עיר או מקום, ואפילו נכבשו בהסתערות.

פרק 2**מרגלים****סעיף 29**

אדם ייחשב כמרגל רק בהשיגו או בנסותו להשיג, בפעולה חשאית או בטענות-שוא, ידיעות באזור הפעולות של צד לוחם אחד מתוך כוונה להעביר אותן ידיעות אל הצד שכנגד.

לפיכך חיילים לובשי-מדים, שחדרו לתוך אזור הפעולה של צבא האויב לשם השגת ידיעות, אין לראותם כמרגלים. וכן אין לראות כמרגלים: חיילים ושואינים חיילים העושים בגלוי את שליחותם ושהוטל עליהם להעביר תשדורות המיועדות לצבאם הם או לצבא האויב.

לסוג זה שייכים גם אנשים שנשלחו בכדורים פורחים כדי להעביר תשדורות ובדרך כלל כדי לקיים את הקשר בין החלקים השונים של צבא או טריטוריה.

סעיף 30

מרגל שנתפס תוך כדי פעולת ריגול לא ייענש בלא עריכת משפט קודם לכן.

סעיף 31

מרגל שחזר והצטרף אל הצבא שאליה הוא שייך ונשבה לאחר מכן על-ידי האויב, דינו כשבו-מלחמה, ואין עליו כל אחריות לפעולות-הריגול הקודמות שלו.

פרק 3 דגלי הפסקת אש

סעיף 32

לדבר נחשב אדם שהוסמך על-ידי אחד הצדדים הלוחמים לבוא בדברים עם הצד הלוחם השני והמופיע בשאתו דגל לבן, יש לו זכות לאי-פגיעות וזכות זו נתונה גם למחצצר, לשופרן, או למתופף, לנשא הדגל ולמתורגמן המלווים אותו.

סעיף 33

המפקד שאליה שוגר דבר אינו חייב לקבלו בכל הנסיבות. הוא רשאי לנקוט בכל הצעדים הדרושים כדי למנוע מן השליח לנצל את שליחותו לשם השגת ידיעות.

במקרה של שימוש לרעה הוא זכאי לעצור באופן זמני את הדבר.

סעיף 34

הדבר מפסיד את זכות אי-הפגיעות שלו אם הוכח בצורה ברורה, שאין עליה עוררין, כי ניצל את מעמדו המקנה לו זכויות יתר כדי לגרום למעשה בוגדני, או כדי לבצעו.

פרק 4 כניעות

סעיף 35

בשעת כניעה שהוסכם עליה בין הצדדים המתקשרים, יש להתחשב בכללי הכבוד הצבאי.

משנקבעו תנאי הכניעה, חייבים שני הצדדים למלא אחריהם בקפדנות.

פרק 5 שביתות נשק

סעיף 36

שביתת-נשק מתנה את הפעולות הצבאיות בהסכמתם ההדדית של הצדדים הלוחמים. אם לא נקבע אורך זמנה של שביתת הנשק, רשאים הצדדים הלוחמים לחדש את הפעולות בכל עת, אך לעולם בתנאי כי האויב הוזהר תוך המועד שהוסכם עליו, בהתאם לתנאי שביתת-הנשק.

סעיף 37

שביתת-נשק יכול שתהא כללית או מקומית. שביתת נשק כללית מפסיקה את פעולותיהם הצבאיות של הצדדים הלוחמים בכל מקום; שביתת נשק מקומית רק בין חלקים מסויימים של צבאות הצדדים הלוחמים ובתוך אזור קבוע.

סעיף 38

יש להודיע על שביתת נשק באופן רשמי ובעוד מועד לשלטונות המוסמכים ולחילות. פעולות האיבה יופסקו מיד לאחר מסירת ההודעה או במועד שנקבע.

סעיף 39

מענינם של הצדדים המתקשרים לקבוע, בתנאי הסכם שביתת הנשק, אלו יחסים יותרו בזירת הקרבות עם האוכלוסייה וכן בין אוכלוסיית צד לוחם אחד לבין אוכלוסיית הצד הלוחם השני.

סעיף 40

כל הפרה חמורה של הסכם שביתת הנשק על-ידי אחד הצדדים מקנה לצד השני את הזכות להסתלק ממנו, ובמקרה דחיפות? אף לחדש מידע את פעולות האיבה.

סעיף 41

הפרת תנאי שביתת הנשק על-ידי יחידים הפועלים לפי יזמתם האישית מעניקה לצד הנפגע רק את הזכות לדרוש את הענשת האשמים, ובמקרה הצורך? פיצויים בעד האבדות שסבל.

חלק 3 השלטון הצבאי על שטח מדינה אויבת

סעיף 42

שטח נחשב לכבוש כשהוא נמצא למעשה תחת שלטון צבא האויב. הכבוש משתרע רק על שטח שבו הוקם שלטון כזה ושבו הוא ניתן להפעלה.

סעיף 43

בעבור סמכויות השלטון החוקי למעשה לידי הכובש, ינקוט הלה בכל האמצעים שביכולתו כדי להחזיר על כנם ולהבטיח את הסדר והחיים הציבוריים, עד כמה שהדבר אפשרי, מתוך כיבוד החוקים הנהגים במדינה, חוץ אם נבצר ממנו הדבר לחלוטין.

סעיף 44

אסור לצד להכריח אוכלוסיית שטח כבוש לספק ידיעות על צבא הצד הלוחם השני או על אמצעי-הגנתו.

סעיף 45

אסור להכריח תושבי שטח כבוש להישבע אמונים למעצמה האויבת.

סעיף 46

יש לכבד את כבוד המשפחה וזכויותיה, חיי אדם, רכוש פרטי, וכן את אמונות-הדת ומנהגי הפולחן. אין להחרים רכוש פרטי.

סעיף 47

הביזה אסורה בהחלט.

סעיף 48

היה הכובש גובה בשטח הכיבוש מסים, היטלים ומכס המוטלים לטובת המדינה, הוא יעשה כן, במידת האפשר, בהתאם לכללי השומא והחלוקה שהגם בתוקף, וכתוצאה מכך יהיה חייב לכסות את הוצאות מינהל של השטח הכבוש באותה מידה שהממשלה החוקית היתה חייבת לעשות ק.

סעיף 49

אם, נוסף על המסים שצויינו בסעיף הקודם, מחייב הכובש בתשלום דמי השתתפות אחרים בשטח הכבוש, יהא זה רק לצרכי הצבא או המינהל של השטח הנדון.

סעיף 50

אין להטיל על האוכלוסייה עונש קיבוצי, כספי או אחר, בשל מעשיהם של בודדים, כשאין לראותה כנושאת באחריות משותפת למעשים אלה.

סעיף 51

לא יגבו כל דמי השתתפות אלה לפי הוראה בכתב ועל אחריותו של המפקד הראשי.

גביית דמי השתתפות כאלה תיעשה במידת האפשר רק לפי כללי השומא וחלוקתם של המסים הנוהגים. על כל תשלום תימסר קבלה למשלמים.

סעיף 52

אין להפקיע דברים שבעין ואין לכפות על הרשויות המקומיות או על התושבים, מתן שירותים, אלא לצרכי צבא הכיבוש. עליהם לעמוד בפרופורציה למקורות הארץ ולא להטיל מביחנת אפיים על האוכלוסייה חיוב לקחת חלק בפעולות הצבאיות נגד מדינתם.

אין להפקיע ולכפות שירותים אלא בהרשאתו של מפקד המקום שנכבש.

בעד טובין שהופקעו יש לשלם, במידת האפשר, במזומנים; לא נעשה הדבר? תינתן קבלה ותשלום הסכום המגיע יבצע בהקדם האפשרי.

סעיף 53

צבא כיבוש שטח-ארץ יהיה רשאי לקבל לרשותו רק את המזומנים, הקרנות וניירות-הערך הניתנים למימוש והשייכים בהחלט למדינה, וכן את מחסני הנשק, אמצעי התובלה, מחסנים ואספקה ובדרך כלל כל נכסי זדנידי של המדינה הניתנים לשימוש לצרכי פעולות המלחמה.

כל מכשיר, בין בים ובין ביבשה או באויר, המשמש להעברת ידיעות או להובלת אנשים וחפציהם, פרט למקרים המוסדרים לפי החוק הימי, מחסני נשק ובדרך כלל, כל סוגי חומרי מלחמה, מותר לתפוסם, ואפילו הם שייכים לאנשים פרטיים, אך יש להחזירם לבעליהם לאחר כריתת השלום ולשלם בעדם פיצויים שייקבעו.

סעיף 54

כבלים תת-ימיים המחברים שטח כבוש עם שטח ניטראלי לא יתפסו ולא ייחרסו, אלא בשעת הכרח מוחלט. אף אותם יש להחזיר לבעליהם עם כריתת השלום ולשלם בעדם פיצויים כפי שייקבעו.

סעיף 55

המדינה הכובשת נחשב רק לנאמן ולנהנה של הבנינים הציבוריים, נכסי דלא נידי, יערות ומפעלים חקלאיים השייכים למדינה האויבת והנמצאים במדינה הכבושה. עליה לשמור על קרן הנכסים האלה ולנהלם לפי כללי טובת-ההנאה.

סעיף 56

רכושם של הרשויות המקומיות ושל מוסדות דת, צדקה, חינוך, אמנות ומדע, ואפילו הם רכוש המדינה, ינהגו בהם כרכוש פרטי. כל תפיסה, השמדה או גרמת נזק במתכוון למוסדות מסוג זה, וכן למצבות זכרון היסטוריות ליצירת אמנות ומדע הם אסורים, ואת העבריים יש להעמיד לדן.

* מהמקור הצרפתי: "l'ordre et la vie publics".